

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke (spr.)

Sędziowie: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

SSO Leszek Matuszewski

Protokolant : prot. sąd. K. S.

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Wojciecha Kiszki

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2019 r.

sprawy **M. Ł.**,

skazanego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt II K 196/18,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od powyższego wyroku,

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. kwotę 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania odwoławczego i nie pobiera od niego opłaty za II instancję.

L. M. P. M. W.-G.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt II K 196/18, Sąd Rejonowy w Obornikach wobec **M. Ł.**, skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt XVK 1591/10 z dnia 31 maja 2011 roku za czyn z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony dnia 21.09.2010 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby lat 3, orzeczono grzywnę 40 stawek po 10 złotych, orzeczono dozór kuratora, obowiązek naprawienia szkody. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 24.02.2012r. sygn. akt XV Ko 400/12 zarządzono wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności. Dnia 26.11.2012 r. wykonano orzeczoną karę pozbawienia wolności. Dnia 28.11.2012 r. wykonano karę grzywny;

II. Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt XVK 1392/11 z dnia 28 grudnia 2011 roku za czyny: z art. 279 §1 k.k. popełniony dnia 28.08.2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, z art. 279 §1 k.k. i art. 288§1 k.k. w zw. z art. 11 §2k.k. popełniony dnia 28.08.2011r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 150 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 złotych, orzeczono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

której wykonanie zawieszono na okres próby lat 4, orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Dnia 30.06.2014 r. wykonano karę grzywny. Nie zarządzono wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w okresie próby i dalszych 6 miesiącach;

III. Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt VIIK 565/12 z dnia 5 grudnia 2012 roku za czyn: z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od 4.03.2011 r. do dnia 11.05.2011 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełniony dnia 7.02.2012 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej.

IV. Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt IIIK 1039/15 z dnia 10 maja 2016 roku za czyny: z art. 278 §1 k.k. i art. 64§1 k.k. popełniony w okresie od 22.06.2015 r. do 29.08.2015 r. na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełniony w okresie od 22.06.2015 r. do 13.07.2015 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 284 §3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popełniony w okresie od 16.07.2015 r. do 17.07.2015 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony dnia 14.08.2015 r. orzeczono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Dnia 30.06.2014 r. wykonano karę grzywny. Od dnia 19.02.2017 r. skazany odbywa orzeczoną karę pozbawienia wolności,

V. Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 1 marca 2018 roku sygn. akt IIK 300/17 za czyn z art. 278 §1 k.k. i art. 64§1 k.k. popełniony dnia 23.10.2016r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

orzekł

1. połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego wyrokami Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt VIIK 565/12, Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt IIIK 1039/15 oraz Sądu Rejonowego w Obornikach sygn. akt IIK 300/17 i wymierzył skazanemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczenie skazanemu okresu odbycia kary z wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt IIIK 1039/15 od dnia 14 sierpnia 2015 r. godz. 00.00 do dnia 14 sierpnia 2015 r. godz. 00.00 oraz od dnia 19 lutego 2017 r. godz. 17:00 do dnia wyroku,
3. że pozostałe rozstrzygnięcia wyroku łącznego podlegają odrębnemu wykonaniu,
4. umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego w pozostałym zakresie,
5. o kosztach sądowych, zwalniając skazanego od obowiązku ich uiszczenia oraz o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu skazanego.

Powyższy wyrok pisemną **apelacją** w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej zaskarżył **obrońca skazanego**, zarzucając rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu wobec skazanego w wyroku łącznym nadmiernie surowej kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy zastosowaniu w nadmiernym zakresie zasady kumulacji kar, podczas gdy charakter poszczególnych objętych wyrokiem łącznym przestępstw, a także przede wszystkim aktualna postawa skazanego – pozytywny przebieg resocjalizacji – uzasadniały wymierzenie wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Wobec powyższego obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymiaru orzeczonej kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliuguje Sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia wadliwości, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam uchybień, osobnych zarzutów co do ich występowania w procedowaniu Sądu I instancji nie formułował zresztą apelujący.

Przechodząc zaś do zarzutu apelacji, przypomnieć trzeba, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że **zarzut rażącej niewspółmierności kary** (co dotyczy również kary łącznej), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)” (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy osłepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy przy ferowaniu kary łącznej skazanemu odwołał się do ustawowych dyrektyw jej wymiaru. Apelacja nie zawiera żadnych zasadnych zarzutów pod adresem kompletności tego katalogu czy też zasadności przyjęcia poszczególnych okoliczności przez Sąd I instancji.

Przede wszystkim wskazać trzeba, że choć M. Ł. w ramach kar jednostkowych podlegających łączeniu skazany był za przestępstwa narkotykowe oraz przeciwko mieniu, zatem naruszeniu uległy tu tylko dwa rodzaje dóbr, to jednak okres popełniania tych przestępstw jest bardzo rozciągnięty w czasie, wynosi bowiem ponad 5 lat. Tym samym o ile okoliczności podmiotowo-przedmiotowe czynów przypisanych skazanemu uzasadniają zastosowanie zasady asperacji w wymiarze zbliżonym do absorpcji, o tyle związki czasowe pomiędzy przestępstwami przemawiają za zastosowaniem asperacji w wymiarze zbliżonym do kumulacji. Okoliczności te wbrew stanowisku apelującego były przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego, co wynika wprost z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (str. 3, k. 184 akt).

Następnie należy mieć na względzie, że opinia z ZK o skazanym jest wprawdzie rzeczywiście pozytywna, jednak należy przypomnieć, iż pozytywne, poprawne zachowanie osadzonego w izolacji penitencjarnej jest jego obowiązkiem, nie zaś szczególnym osiągnięciem zasługującym na premiowanie w wyroku łącznym. Jak wskazano w opinii, choć proces resocjalizacji przebiega prawidłowo, to nie został jeszcze zakończony. Tym samym również względy prewencji indywidualnej przemawiają za wymierzeniem kary w oparciu o zasadę asperacji, a nie absorpcji. Trzeba tu zresztą podkreślić, iż pozytywne funkcjonowanie danej osoby w specyficznych warunkach izolacji więziennej nigdy nie może przesłonić czy przekreślić tego, jak dana osoba funkcjonowała wcześniej na wolności, gdyż właśnie z tego powodu trafiła do zakładu karnego. Doświadczenie zawodowe Sądu Okręgowego, nieobce z pewnością także obrońcy, uczy zresztą, że to dobre funkcjonowanie obserwowane w warunkach izolacji więziennej przeważnie nie gwarantuje niestety, że będzie ono kontynuowane w warunkach wolnościowych, czego dotychczasowe życie skazanego jest najlepszym przykładem.

Trzeba także wskazać, że w niniejszej sprawie kara łączna wymierzona została po połączeniu m.in. kar łącznych orzeczonych w wyrokach skazujących. Tym samym skazany już na gruncie ww. wyroków był „premiowany” karą krótszą, niż wynikałaby ze zsumowania kar jednostkowych. Również ta okoliczność nie przemawia za tym, aby po raz kolejny premiować skazanego istotnym skracaniem jego izolacji penitencjarnej poprzez wymierzenie kary łącznej w oparciu o absorpcję.

Tym samym kara łączna w wysokości 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie stanowi trafną prawnokarną reakcję na dotychczasowe funkcjonowanie skazanego i fakt popełnienia przez niego szeregu przestępstw, osądzonych w ramach kilku postępowań karnych i nie ma żadnych powodów, by ją w jakikolwiek sposób łagodzić w postępowaniu odwoławczym. Tylko bowiem taka reakcja może być uznana za adekwatną względem sytuacji karnoprawnej skazanego M. Ł..

O zwrocie **kosztów pomocy prawnej** udzielonej z urzędu skazanemu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 3 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, jak w pkt II wyroku.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 6 ustawy o opłatach w sprawach karnych, jak w pkt III wyroku Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa **wydatków postępowania odwoławczego** i nie pobrał od niego **opłaty** za II instancję ze względu na jego trudną sytuację majątkową.

L. M. P. M. W.-G.